

De muziek van mijn leven

Ruud van der Heijden

De muziek van mijn leven, deelde ik al heel jong met Jan en alleman. Ik was nauwelijks twaalf jaar, toen ik met mijn vader de bühne besteeg. De uitdrukking bestijgen, was in die fase, volstrekt misplaatst. Ik was al meer dan tevreden als ik, half verscholen achter de brede rug van mijn vader, de twaalf liedjes, want meer kende ik er toen nog niet, uit mijn accordeon kon persen.

Ik vermoed, dat het publiek meer vertederd was door het jonge, verlegen muzikantje, dan door de muziek, die hij probeerde te maken. Als ik nu, na een kleine zestig jaar, terugblik op die begintijd, dan snap ik nog steeds niet, waarom ik er, na die eerste keer, niet mee ben gestopt.

Gedeeltelijk lag dat ook aan mijn doortastende vader. Hij zei: "Je eet er van, dus je moet er ook maar iets voor doen". En omdat pa van die grote kolenschoppen van handen had, was daar weinig tegen in te brengen en deelde ik, van de ene op de andere dag, mijn muziek met iedereen, die ik in mijn leven tegenkwam.

Er was een soort van evolutie in de muziek, die ik produceerde, in mijn leven. In het begin was het onvermijdelijk, dat ik me beperkte tot de allersimpelste liedjes die er voorhanden waren. Er mochten beslist niet meer dan drie akkoorden in voorkomen en verder kende ik maar één toonsoort: de C. Ik dacht namelijk, dat de zwarte toetsen, op mijn accordeon, er alleen maar voor de versiering op zaten en ik bleef daar dan ook angstvallig af.

Later, toen de eerste en allerergste vrees, voor die zwarte toetsen, een beetje getemperd was en ik daardoor wat ingewikkelder nummers ging spelen, kwam ik tot de ontdekking, dat er ook wel toehoorders waren, die van de, door mij geproduceerde, klanken konden en wilden genieten en was ik blij, dat ik mijn muziek met anderen mocht delen.

De muziek van mijn leven is later een variatie geworden van alle mogelijke genres en, vooral ook, veranderlijke smaken, waarvan tenslotte, wat mij betreft, de oorspronkelijke folk, of volksmuziek is overgebleven, in welke taal of dialectvorm dan ook, zodat ik nu de muzikale interesse deel, met een kleinere groep als vroeger.

Intussen ben ik van een verlegen muzikantje, een belegen musicus geworden en krijg ik het idee dat er nu, af en toe, een groepje tieners vertederd staat te kijken naar die grijze opa op de planken. Ik kan me namelijk nauwelijks voorstellen dat ze naar mijn muziek luisteren, laat staan die waarderen. De muziek in hún leven, lijkt niet op die van mij.

Tenslotte mag ik wel concluderen dat al die soorten muziek mijn leven buitengewoon verrijkt hebben en ik mij miljonair mag noemen, al is dat aan mijn banksaldo niet af te lezen. De muziek van mijn leven is mijn klankenkapitaal. Van de rente heb ik een mooie ouwe dag.